

højelse. Jeg er ikke nogen Modstander af Brændevinsskattens Forhøjelse, tværtimod. Jeg betragter det som den højtærede Finansminister som højest urigtigt at have en saa lav Brændevinsafgift samtidig med, at vi have en saa høj Ølafgift, det ene passer ikke til det andet, hverken i Systemet eller i Realiteten. Men saaledes som Forholdene nu en Gang vare, betragter jeg det som et Held — det skal jeg aldeles ikke lægge noget Skjul paa, at dette høje Ting ikke fandt sig foranlediget til at gaa ind paa en Brændevinsskat i Fjor. Naar nu den højtærede Minister siger: Ja, vi have jo ingen Garanti for — det var Meningen, hans Ytringer har jeg ikke liggende for mig — at denne Toldreform ikke kan blive tagen op, naar det skal være, vi se jo, at i Skattekommissionen have nogle Medlemmer taget Forbehold over for denne Sag og haabet paa, at den vil blive taget op igen, synes det mig, at den højtærede Minister maa kunne berolige sig; thi de Herrer, der have stillet sig saaledes, kunne jo være lige saa udmærkede og dygtige Mennesker som alle vi andre. Men saaledes som Forholdene nu for Øjeblikket ligge for, repræsentere de dog kun et Mindretal i dette og det andet Ting, saa Faren ved deres Udtalelser synes mig ikke at kunne være saa overdreven stor. Og skulde man saa mene: Ja, men der kunde alligevel være en ret rimelig Udsigt til, at Flertallet i dette Ting ogsaa vilde tage denne Sag op, siger jeg: Det kan jeg ikke vide noget om, og det maa de Herrer om. Men den Reform af de direkte Skatter, der her ligger for, bruger til det yderste Maal, hvad der i det hele taget kunde være Tale om, at Staten i lange Tider kunde anvende paa en Skattereform. Dette turde være den allerbedste, den allermost reelle Garanti for, at vi i en rimelig Tid kunde være fri for at høre Tale om Toldreform. Dette var den ene Forudsætning; den anden var den, at for endelig virkelig at gaa ind paa de tre andre Love, nemlig Indkomst- og Formueskatten, Overførelsesloven og Tiendeloven maatte vi — endskønt vi under den bestemte Forudsætning, som jeg nu kommer til, være enige med dem — fordre og fordrede ogsaa, at den mellemkommunale Beskatning gennemfør-

tes. I den Henseende tager det ærede Medlem, som førte Ordet for den moderate Side her i Tinget, fejl. Han mente nemlig, at dette ikke skulde have været en Betingelse for os for at kunne gaa ind paa de tre andre Love. Jo, det var en væsentlig Betingelse for, at vi i det hele taget kunde og vilde slutte os til, hvad Flertallet paa de tre andre Love ønskede at gennemføre. Denne mellemkommunale Beskatning — Lovforslaget herom ligger jo ikke for i Øjeblikket, men jeg kan vel nok i al Almindelighed gaa ind derpaa — er efter vor Formening nødvendig for Byernes Interesser paa Grund af den højt uheldige Skattelov, som Købstæderne fik i 1863, og hvorigennem man opgav alle de gamle Næringsskatter og i Stedet for satte en gennemgaaende særlig lav Bygningsafgift som kommunal Afgift til Byerne og lod alt andet hvile paa Formue og Lejlighed. Det kunde i en mindre udviklet økonomisk Tid som den Gang gaa an. Men det viste for øvrigt kun ringe Forudseenhed, at man blev staaende derved; thi hvorledes er Udviklingen gaaet for sig? Det ene store Aktieselskab er stiftet efter det andet, og i den senere Tid er der endogsaa stiftet mange smaa Aktieselskaber. Forretninger, som ingenlunde ere større, end at de fornuftigvis burde drives af Enkeltmand, ere gaaede over til Aktieselskaber. Derigennem have Kommunerne lidt, idet de ikke kunne faa Formue- og Lejlighedsskat af disse Selskaber, og derigennem lide atter Skatteborgerne, idet Skatteobjekter falde bort, og som Følge deraf stiger Skatteprocenten, og den er stegen ganske særdeles højt i mange Købstæder. Endvidere har Udviklingen ført med sig, at man rundt om i Byerne ser Filialer oprettede af store Forretninger fra Kjøbenhavn eller andre Steder, hvilke ere Konkurrenter til Byernes Skatteborgere, men som ikke kunne sættes i alt Fald tilbørligt i Skat efter Formue og Lejlighed. Og et tredje Moment er kommet til. Efterhaanden som Skatteprocenten i Byerne er stegen, ere mange og just af de formuende, just af dem, der have Raad til at forberede en Bortflytning, flyttede uden for Byen. Just det, at de, der have Raad til at bygge Villaer eller til paa anden